

Henri Tiphagne var på 80- och 90-talet advokat i de adoptionsärenden FFIA hade i Sydindien. Hans hustru Cynthia fungerade under en tid som FFIA:s kontaktperson. Sedan mitten av 90-talet har Henri byggt upp organisationen för mänskliga rättigheter People's Watch i Madurai, Sydindien. FFIA Bistånd stöder sedan många år Sudhanthra som är ett center för rehabilitering av barn och kvinnor som har drabbats av våld och tortyr i hemmet. Henri reser idag jorden runt i sitt arbete för mänskliga rättigheter och samarbetar mycket med olika organisationer och FN-organ. Henri är idag bl a med i verkställande utskottet för OMCT (World Organisation Against Torture) i Geneve, en organisation som idag är den huvudsakliga samlingsorganisationen för NGO:s mot tortyr och mänskliga rättigheter och rådgivande till FN.

Henri Tiphagne adopterades som liten i Indien av en fransk läkare. Han och hans hustru har själva en biologisk och en adopterad dotter.

Några ord till FFIA:s adopterade från Indien

Det är otroligt att FFIA nu firar 35 år och har sett till att 3 500 adopterade barn har fått komma till Sverige. Jag kan knappt tänka mig att jag och min fru har varit medlemmar i FFIA de senaste 27 åren! Vi introducerades för FFIA genom Gunhild Stahle från Svenska kyrkan som då arbetade i Thanjavur i Tamilnadu. Resan med FFIA fortsatte på olika sätt och fortsätter än i dag för oss som medlemmar av olika svenska familjer. Kanske fortsätter relationen med nästa generation adoptivbarn, deras äkta hälften och i vissa fall deras egna barn. För oss är det därför en mycket speciell relation med FFIA och dess familjer.

Situationen i Indien i slutet av 1980-talet, då vi började arbeta med FFIA, var sådan att politik och lagstiftning i förhållande till barn inte alls var väl utvecklade. Indien hade ännu inte undertecknat och ratificerat FN:s barnkonvention – det skulle dröja ända till 1990 innan Indien äntligen gjorde detta. Landets första Juvenile Justice Act kom 1986 och ändrades senare i olika steg. Det fanns ingen ordentlig adoptionslagstiftning som reglerade kristna och muslimer utan enbart Guardian and Wards Act, och därför blev Högsta domstolen in med sitt berömda domslut i fallet som levererades 1984. Det var ett utslag som gav en lugnare atmosfär för de som oroade sig för adoptivbarnen, framför allt i fråga om internationella adoptioner. En fantastisk dom som fortfarande reglerar situationen för internationella adoptioner i avsaknad av en därtill relaterad lagstiftning.

På 1980-talet var situationen sådan att Indien inte välkomnade nationella adoptioner eftersom vi levde – och fortfarande lever – i ett samhälle baserat på kastsystemet. Det tar tid att ändra detta och få familjer att acceptera ett barn med en "okänd bakgrund" (dvs. kommer från ett okänt kast). Detta var en av orsakerna till att adoptioner inrikes inte lyckades, trots att det fanns övergivna barn över hela landet. Det indiska samhället var och är fortfarande ett patriarkaliskt samhälle, vilket gör att potentiella föräldrar föredrar att

adoptera en pojke. Så var läget när vi påbörjade vårt arbete med adoptioner. Trots alla ansträngningar var ofta dokumentationen över barnets bakgrund bristfällig.

I dag är det lite annorlunda. Adoptionerna inom landet har ökat de senaste 27 åren och förkärleken för barn av manligt kön har också förändrats gradvis under denna period. Adoptionerna matchar dock inte antalet övergivna barn som finns i landet. Omfattningen på den offentliga utbildning som krävs för att åstadkomma förändringar, då "adoption är ett alternativ för barnlösa par", har inte haft någon större effekt. Det finns en förmögen överklass i landet, men viljan att adoptera barn med funktionshinder måste öka – dessa barn adopteras endast av utländska föräldrar.

Situation är i stort sett oförändrad och den senaste statistiken visar hur barn har det och varför barn fortsätter att överges i Indien.

Många barn....

- Barn utgör mer än en tredjedel av Indiens befolkning på 1,21 miljarder människor, vilket innebär att **Indien är hem åt 400 miljoner barn.**
- Vart sjätte barn i världen lever i Indien
- Av 400 miljoner barn i Indien är vartannat barn undernärt
- I Indien föds 22 % av barnen med låg födelsevikt

Flickor....

- Det föds i genomsnitt 914 flickor på 1 000 pojkar i Indien, en siffra som är lägre än någonsin
- Flickor i Indien har en 61 % högre mortalitet än pojkar i åldern 1–4 år
- Barnarbete och motstånd till att låta flickor gå i skolan förekommer fortfarande i vissa delar av landet.
- Var femte flicka har upplevt fysiskt våld sedan 15 års ålder (UNICEF). Antalet motsvarar 12 miljoner flickor.

Skolan....

- Över 40 % av indiska barn hoppar av skolan innan åttonde klass, trots en ny lag som har framtagits för att erbjuda kostnadsfri och obligatorisk grundutbildning för alla. De flesta elever som slutar skolan kommer från de lägsta klasserna i det indiska samhället.
- Lärare säger åt elever från marginaliserade grupper i samhället att sitta längst bak i klassrummet och ignorerar dem sedan. De serveras ofta sin skollunch efter alla andra elever. De får utföra uppgifter som anses förnedrande, som att städa toaletter, vilket aldrig drabbar privilegierade barn. Lärare yttrar sig förringande eller stoppar inte privilegierade barn från att frysa ut underprivilegierade barn. En ovänlig miljö gör att dessa barn ogärna går till skolan och ökar risken för att de hoppar av.

Sanningen är dock att barn som överges i Indien och hamnar på en institution eller adopteras har haft tur. De utgör inte en del av den stora mängden barn vars mänskliga rättigheter att leva, känna sig trygga, gå i skolan, vara friska osv. kränks av staten och inte av enskilda personer. Allt detta tack vare den politik som vi har valt att följa och inte för att vi är ett land fullt av dåliga människor som inte bryr sig om sina barn.

Själv ordet "barn" definieras också olika i Indien, trots att vi ratificerade FN:s barnkonvention i november 1990. En snabb översikt över de olika definitionerna i Indien under olika lagar förklarar varför barn behandlas på det sätt som de gör. Exempel finns på att definitioner av "barn" varierar från mellan 12 och 21 år. Enligt den indiska brottsbalken är inte lagöverträdelse som begås av ett barn under 7 år ett brott. Åldern för straffrättsligt ansvar höjs till 12 år om barnet anses sakna förmåga att förstå beskaffenheten på och konsekvenserna av sitt brott.

Trots att detta är dagens verklighet har den allmänna opinionen inte förbättrats så som den borde eller kunde ha gjort när det gäller samhällets ansvar att ta hand om barn.

Situationen har också förändrats på det juridiska området sedan 1980-talet. Vi har nu exklusiva institutioner som har skapats under 2011 års Juvenile Justice Act. Juvenile Justice (Care and Protection of Children) Act 2000 är ett kraftfullt juridiskt redskap för vård, skydd, rehabilitering och social återanpassning av barn inom dess område. Villkoren i denna lagstiftning följer de internationella standarder om barns rättigheter som definieras av FN:s barnkonvention och andra internationella överenskommelser. Trots detta finns det fortfarande betydande luckor mellan lagstiftningen och dess standarder och vad barn upplever i sina dagliga liv. Problem med människohandel, missförhållanden, övergivande och andra former av utnyttjande, till exempel barnarbete, gör att många barn kan komma till skada och förvägrar dem deras rättigheter att gå i skolan, få hälsovård och utveckla sin fulla potential. Dessutom är vissa förändringar fortfarande på planeringsstadiet. Tack vare denna Juvenile Justice Act har vi i vart och ett av de över 640 distrikten i detta stora land något som kallas "Child Welfare Committees". Dessa kommittéer har specifika mandat att ta hand om barn som behöver vård och skydd enligt villkoren i Juvenile Justice Act. De har samma makt som en domare i Högsta domstolen och kan fatta beslut baserade på vad som anses bäst för barnet. Dessutom har Juvenile Justice Act också bidragit till en "Juvenile Welfare Board" i varje distrikt som tar hand om barn som har hamnat i konflikt med lagen.

Sedan 2005 har vi även en ny nationell institution kallad NCPCR (National Commission for the Protection of Child Rights) etablerad i Delhi och över 28 SCPCR-institutioner (State Commissions for the Protection of Child Rights). NCPCR och SCPCR tillvaratar nu samtliga av barnens rättigheter och skyddar barn som har utsatts för de olika kränkningar som nämns ovan. Med detta tillskott bör vårt institutionella skydd för barn vara komplett! Trots detta fortsätter barn oförminskat att överges, diskrimineras, utestängas, misshandlas och utsätts för sexuella övergrepp.

Vi vill därför ta en titt på adoptioner i det nya sammanhanget med senare tids lagstiftning och institutioner. Utan tvivel finns det nu standarder för att etablera rätt institutioner för barn och att följa när ett barn överges och förklaras tillgängligt för adoption. Dessutom finns det standarder för att se till att adoption inte längre är en skumraskaffär, vilket vissa personer i det här landet har ansett det vara.

Ovan nämnda lagar har bidragit till ett juridiskt system, men den grundläggande kärlek och omsorg som dessa barn (vi) behöver saknas fortfarande. Omtanke om och intresse för

barnen från landets allra fattigaste skikt, lägsta kast och utestängda samhällen. Det är denna obalans som måste rättas till av de som ansvarar för att implementera lagar och underhålla institutioner i det här landet.

Jag vill vädja till varje adoptivbarn från Indien som lever i Sverige – och sannolikt är vuxna i dag – att slå sig ihop med mig, ett adoptivbarn som ser Indien som sitt hemland och känner ett ansvar för barnen som fortsätter att lida på grund av bristande barnskyddspolitik och en positiv inställning till fattigdom. De som implementerar dessa lagar måste sätta sig in i rollen hos ett övergivet, försummat, vanvårdat, utestängt, kränkt och diskriminerat barn och se till att vi skapar ett Indien där övergivande, kränkningar, diskriminering osv. inte finns och bestraffas. Varje adoptivbarn som bryr sig om Indien och dess nutida och framtida barn kan engagera sig i denna process. Det handlar inte om att donera resurser, utan om att vilja ta del i en process att övervaka våld mot barn som sker i skolor, i familjer, på sjukhus, i samhället i sin helhet osv. Det är dags att intresserade adoptivbarn i Sverige granskar vad svenska företag gör i Indien i fråga om investeringar och se hur dessa investeringar påverkar barn. Detta är viktiga frågor att ställa till din omgivning:

- + Använder sig ditt svenska företag, som investerar i Indien, av barnarbete eller tvångsarbete för barn eller andra typer av modernt slaveri i sin produktion?
- + Rekryterar ditt svenska företag, som investerar i Indien, personer som förstår kastsystemet och hur det används för att utestänga de lägre kasten i detta land?

Det finns många fler frågor att ställa, men det som är viktigt att veta är att ni, adoptivbarn från Indien, också kan spela en roll när det gäller att förändra den här situationen och att inte bara känna er privilegierade för att era adoptivföräldrar (som min egen adoptivmamma) gav er en helt annan miljö att växa upp i, en miljö med omsorg, värme och kärlek. Vi kan se till att ALLA barn i Indien får uppleva detta. MÄNSKLIGA RÄTTIGHETER ÄR UNIVERSELLA. Det är denna universalitet för barnens mänskliga rättigheter som ni kan engagera er i och ta ansvar för. Är ni villiga att göra detta? I så fall kan ni kontakta oss genom FFIA och veta att det är ett mål som ni kan uppnå i era liv.

Många av er vill söka efter era rötter, er indiska identitet. Jag och min fru, som par och familj, har haft nöjet att ta del av detta sökande för många unga adoptivbarn, inte bara från Sverige. Jag vet personligen vad det innebär att söka efter sina rötter, även om jag inte gick igenom det stadiet i mitt liv. Min adoptivmamma har berättat för mig att min biologiska mamma avled under förlossningen och att hon adopterade mig kort därefter. Men min andra dotter, som också är adopterad, genomgick denna fas och sa därefter: "Mamma och pappa, jag är stolt över att ha tre mammor – min biologiska mamma, min adoptivmamma och min syster, som också behandlar mig som ett barn." Det är naturligt att vilja söka efter sina rötter och varje adoptivbarn som vill ska också få chansen att göra det. Ett sådant sökande innebär inte att man inte tycker om sina adoptivföräldrar, utan bekräftar bara att man söker efter sin verkliga identitet. Var och en av er som vill bör också göra detta. Men innan man ger sig in på det måste man känna till och förstå vissa sanningar. Som jag nämnde

tidigare är dokumentationen om barnet som adopteras vanligtvis bristfällig eller innehåller inte alltid hela sanningen.

Det är viktigt att vi alla förstår att det är ett privilegium att vara adopterad. Det är bara personer som är adopterade, deras föräldrar, familjemedlemmar och de som är inblandade i sådana adoptioner, nationella såväl som internationella, som kan förstå djupet i adoptionsprocessen. Var stolt över dina föräldrar som har adopterat dig – du har haft tur och tillhör en privilegierad grupp i världen. Engagera dig gärna i att förändra det som i dag leder till att små barn överges eller lämnas bort så att vi tillsammans kan skapa en värld där varje barn inte bara har rätten, utan även förmågan att njuta av sin barndom och alla sina rättigheter.